

Nr 34.

Ankom till riksdagens kansli den 22 mars 1939 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa ändringar i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) m. m.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 3 mars 1939 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 142, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen antaga Kungl. Maj:ts förslag till

1. lag om vissa ändringar i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212);
2. lag angående ändrad lydelse av 2 § lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden; samt
3. förordning om upphävande av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Förslagen äro av följande lydelse:

»Förslag

till

Lag om vissa ändringar i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212).

Härigenom förordnas, dels att 2 § 1 mom. skogsvårdslagen den 15 juni 1923¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår, dels ock att i nämnda lag skall införas en ny paragraf av nedan angivet innehåll och betecknad 2 a §:

2 §.

1 mom. Från tillämpningen av denna lag undantagas:

- 1) skogar, som äro underkastade bestämmelserna i lagen om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden;

¹ Senaste lydelse av 2 § 1 mom.: punkt 1, se 1932:181; punkt 2, se 1938:298; punkterna 3—6, se 1937:151.

- 2) skogar lydande — — — och Dalarna;
- 3) städernas skogar;
- 4) statens till — — — anslagna skogar;
- 5) skogar å — — — jord; samt
- 6) övriga här — — — nämnda förordning.

2 a §.

I avseende å rättigheter och skyldigheter, som enligt denna lag äro förenade med äganderätt till fast egendom, vare åbo å kronohemman eller kronony bygge under stadgad åborätt likställd med ägare.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1940.

Genom denna lag upphävas förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden samt förordningen den 26 januari 1894 (nr 17) angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket, såvitt dessa förordningar äga tillämpning beträffande skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt inom de sex norra länen.

Vid tillämpning av skogsvårdslagen å skogar tillhörande sistnämnda hemman och nybyggen skall iakttagas:

- 1) Beträffande avverkning, som ägt rum före nya lagens ikraftträdande, skola förut gällande bestämmelser lända till efterrättelse.
- 2) Genom nya lagen förringas ej giltigheten av utsyning och stämpling, som verkställt före dess ikraftträdande; dock att avverkningen ej må i något fall verkställas senare än fem år efter utsyningen. Ej heller inverkar nya lagens ikraftträdande å giltigheten av tidigare meddelade tillstånd till avverkning för skogsmarks uppodling eller föreskrifter, som avse överhållande av fröträd eller utövande av kontroll över avverkning. Överträdelse av föreskrift, som nu sagts, bedömes efter äldre bestämmelser.
- 3) Vad skogsvårdslagen innehåller om skyldighet att vidtaga åtgärder till betryggande av återväxt i anledning av skada, varom i 10 § av lagen sägs, gäller icke, där sådan skada uppkommit före nya lagens trädande i kraft.
- 4) Vad i förordningen den 18 juni 1915 är stadgat om befogenhet eller skyldighet för befattningshavare vid skogsstaten att vidtaga eller föranstalta om viss åtgärd, skall efter nya lagens ikraftträdande i fall, där sagda förordning eller enligt densamma meddelat tillstånd eller föreskrift äger fortsatt giltighet, i stället gälla om skogsvårdsstyrelsen samt, vad angår rätt att taga i beslag virke, som skall anses förbrutet, jämväl om hos denna anställd befattningshavare med skoglig utbildning.»

»Förslag

till

**Lag angående ändrad lydelse av 2 § lagen den 10 juni 1932 (nr 180)
om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens
läns lappmarker med flera områden.**

Härigenom förordnas, att 2 § lagen den 10 juni 1932 om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

2 §.

1 mom. Från tillämpning av denna lag undantagas:

- 1) skogar lydande — — — och Dalarna;
- 2) städernas skogar;
- 3) skogar å statens utarrenderade jordbruksdomäner och å ecklesiastiska boställen ävensom å fastigheter, som upplåtits under besittningsrätt för obegränsad tid (åborätt) enligt lagen om upplåtelse under åborätt av viss jord; samt

4) övriga här ovan ej nämnda skogar, varå förordningen den 26 januari 1894 (nr 17) angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket äger tillämpning eller som avses i § 4 av nämnda förordning.

2 mom. Ligger skog, som i 1 mom. 3) eller 4) angives, i samfällighet med skog, som lyder under denna lag, skall lagen äga tillämpning å det samfälliga skogsområdet i dess helhet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1940.

Vid tillämpning av lagen den 10 juni 1932 å skogar tillhörande kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt skall iakttagas:

- 1) Beträffande avverkning, som ägt rum före nya lagens ikraftträdande, skola förut gällande bestämmelser lända till efterrättelse.
- 2) Genom nya lagen förringas ej giltigheten av utsyning och stämpling, som verkställt före dess ikraftträdande; dock att avverkningen ej må i något fall verkställas senare än fem år efter utsyningen. Ej heller inverkar nya lagens ikraftträdande å giltigheten av tidigare meddelade tillstånd till avverkning för skogsmarks uppodling eller föreskrifter, som avse överhållande av fröträd eller utövande av kontroll över avverkning. Överträdelse av föreskrift, som nu sagts, bedömes efter äldre bestämmelser.
- 3) Vad lagen den 10 juni 1932 innehåller om skyldighet att vidtaga åtgärder till betryggande av återväxt i anledning av skada, varom i 16 § av

¹ Senaste lydelse se 1938: 299.

lagen sägs, gäller icke, där sådan skada uppkommit före nya lagens trädande i kraft.

4) Vad i förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden är stadgat om befogenhet eller skyldighet för befattningshavare vid skogsstaten att vidtaga eller föranstalta om viss åtgärd, skall efter nya lagens ikraftträdande i fall, där sagda förordning eller enligt densamma meddelat tillstånd eller föreskrift äger fortsatt giltighet, i stället gälla om skogsvårdsstyrelsen samt, vad angår rätt att taga i beslag virke, som skall anses förbrutet, jämväl om hos denna anställd befattningshavare med skoglig utbildning.»

»Förslag

till

Förordning om upphävande av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Härigenom förordnas, att 5 § förordningen den 11 oktober 1912 om skogsvårdsavgift¹ skall upphöra att gälla från och med den 1 januari 1940.»

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas nedan, hänvisa till propositionerna.

I motion vid 1935 års riksdag (II:166) hemställdes, att riksdagen måtte besluta, att kronohemman och krononybyggen, som innehades med stadgad åborätt inom de sex norra länen, måtte underkastas den inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden för skattehemman gällande skogsvårdslagen. Jordbruksutskottet, till vilket motionen hänvisades, hemställde, efter att hava införskaffat vissa yttranden i ämnet, i utlåtande nr 69, att riksdagen i anledning av motionen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville verkställa skyndsamt utredning angående ny skogslagstiftning för kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt samt för 1936 års riksdag framlägga de förslag, till vilka utredningen kunde föranleda. Riksdagen biföll utskottets hemställan (R. skr. nr 201). Den av riksdagen begärda utredningen uppdrogs jämte andra skogslagstiftningsfrågor jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 20 juni 1935 åt en utredningsman och särskilda sakkunniga, vilka chefen för jordbruksdepartementet

¹ Senaste lydelse se 1933:82.

skulle äga tillkalla. Med stöd av detta beslut tillkallades den 28 i samma månad såsom utredningsman hovrättsrådet T. W. G. Sjöfors varjämte sedermera särskilda sakkunniga utsågos. Den sålunda bildade utredningen antog benämningen skogslagkommissionen. Sedan hovrättsrådet Sjöfors på egen begäran den 14 september 1938 entledigats från uppdraget, upptogs inom jordbruksdepartementet frågan om ny lagstiftning rörande kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de sex norra länen till övervägande. Efter det en promemoria rörande denna lagstiftningsfråga utarbetats inom departementet, införskaffades yttranden och utredningar från ett flertal myndigheter.

Sedan sagda yttranden och utredningar inkommit, har lagstiftningsfrågan varit föremål för beredning inom justitie- och jordbruksdepartementen, varvid utarbetats förslag till dels lag om vissa ändringar i skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212), dels lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden, dels ock förordning om upphävande av 5 § förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Gällande bestämmelser rörande flertalet skogar, hörande till kronohemman och krononybyggen med stadgad åborätt inom de sex nordligaste länen, återfinnas i förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden. Denna förordning, som är ändrad genom förordningen den 14 juni 1929 (nr 172), har numera betydelse allenast för nyssnämnda under stadgad åborätt upplåtta kronoegendomar. 1915 års förordning är byggd på principerna om uthålligt skogsbruk och utsyningstvång. Avverkning av barrträd för annat ändamål än fastighetens eller därmed sambrukad fastighets oundgängliga husbehov får icke bedrivas annat än efter utsyning och stämpling av vederbörande skogsstatstjänsteman. Detsamma gäller lövträd ovan odlingsgränsen. Utsyning skall verkställas i enlighet med upprättad avverkningsplan. Sådan plan skall gälla för viss tid och upprättas på sådant sätt, att skogsägarens ekonomiska intresse tillgodoses genom uthålligt skogsbruk med iakttagande av skogsvårdens krav särskilt i fråga om borttagande av överårig eller skadad skog samt höjande i övrigt av skogens alstringsförmåga. Område, där i följd av markens försumpning, brist på fröträd eller andra omständigheter naturlig återväxt är väsentligt försvårad, skall i avverkningsplanen behandlas för sig. Avverkningsplan upprättas i allmänhet av vederbörande skogsstatstjänsteman på fastighetsägarens eller åbons begäran men kan jämväl genom fastighetsägarens eller åbons egen försorg upprättas av annan sakkunnig person än vederbörande skogsstatstjänsteman. Utsyning skall verkställas för en tid av tre år; dock äger domänstyrelsen medgiva utsyning därutöver för högst tre år. Förordningen innehåller även vissa bestämmelser för tryggande av återväxten efter avverkning. I detta avseende föreskrives, att i protokoll över utsyningsförrättning skola angivas de åtgärder för skogsvårdens befrämjande å utsyningsområdet, som

i avverkningsplanen eller eljest må hava föreskrivits såsom villkor eller angivits såsom behövlige, samt den tid, inom vilken föreskrivna åtgärder av dylikt slag skola vara vidtagna. Därjämte stadgas, att, därest vid utsyning förrättningsmannen anser nödigt att vissa träd tillsvidare överhållas såsom fröträd, föreskrift härom skall meddelas vid förrättningen samt att fröträden, sedan desamma genom förrättningsmannens försorg försetts med tydligt märke, icke må avverkas utan tillstånd av vederbörande skogsstatstjänsteman. Förordningen saknar däremot bestämmelser, varigenom föreskrivna återväxtåtgärder kunna framtvingas. Den enda påföljd, som kan förekomma vid underlåtenhet från en avverkares sida att fullgöra meddelade föreskrifter med avseende å återväxt och skogsvård, är en nedsättning i utsyningsbeloppet vid kommande utsyningar. — I övrigt innehåller förordningen vissa stadganden om skogsmarks uppodling till åker eller äng m. m. ävensom föreskrifter om fullföljd av talan, om överträdelse av förordningens bestämmelser samt om lapparnas rätt till bete.

Handhavandet av 1915 års förordning ankommer i huvudsak å jägmästarna i de revir, där de under lagen lydande skogarna äro belägna, samt dem underlydande skogsstatspersonal. Inseende över jägmästarnas förvaltning i förevarande avseende utövas av vederbörande överjägmästare och domänstyrelsen.

Vissa skogar tillhörande kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt inom lappmarkerna äro emellertid underkastade lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden. De skogar som äro underkastade denna lag äro sådana, å vilka förut lagen den 5 juni 1909 (nr 51 s. 1) angående husbehovsskogar inom vissa områden varit tillämplig.

Enligt från domänstyrelsen inhämtade uppgifter uppgå skogarna å ifrågasvarande hemman och nybyggen i de fyra nordligaste länen, i fråga om vilka 1915 års förordning alltjämt gäller, till en areal av 170,653 hektar, därav 79,876 hektar produktiv skogsmark. Inom Kopparbergs och Gävleborgs län finnas numera icke några skogar av ifrågasvarande slag. Antalet skogar utgör 571.

Departementschefen har i ärendet anfört följande:

»Såsom framgår av vad förut anförts har frågan angående ny lagstiftning rörande vården av skogarna å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt sedan länge stått på dagordningen. Såvitt angår de av dessa skogar, som äro belägna inom de sex norra länen och lyda under 1915 års förordning, har förslag till lagstiftning i ämnet framlagts av 1927 års skogs-sakkunniga för lappmarken. Anledningen till att detta förslag icke föranledde lagstiftning var önskemålet att samtidigt genomföra ny lagstiftning för samtliga skogar å fastigheter av ifrågasvarande natur. Innan denna lagstiftning kunde genomföras ansågs emellertid erforderligt att verkställa utredningar rörande antalet och omfattningen ävensom angående vissa skogliga förhållanden beträffande dessa skogar. Enighet torde däremot råda rörande

den tillämnade lagstiftningens innehåll såvitt angår vården av skogarna å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de sex norra länen. Det torde sålunda vara mest ändamålsenligt, att de regler, som i allmänhet gälla beträffande skogsvården för enskilda skogar i de trakter, varest nyssnämnda skogar äro belägna, även gälla för dem. Härigenom torde skogsvården på bästa sätt tillgodoses, varjämte större enhetlighet på skogsvårdslagstiftningens område vinnes. Ur administrativ synpunkt torde det vara önskvärt, att domänstyrelsen befrias från befattningen med ifrågavarande skogar, av vilka staten icke har någon direkt intäkt. De farhågor, som på vissa håll yppats för att missbruk från innehavarens sida skall bli följden av en större frihet i fråga om avverkningsrätten, kan jag icke dela. De synpunkter, som i detta hänseende framfördes i samband med upphävandet av den förut gällande särslagstiftningen rörande vården av husbehovsskogarna och dessas införande under 1932 års lappmarkslag, torde även såvitt angår nu ifrågavarande skogar äga sin giltighet. Det torde alltså kunna förväntas, att skogsvårdsstyrelserna tillse, att missbruk av avverkningsrätten förhindras. I likhet med vad jag uttalade vid tillstyrkandet av husbehovslagets upphävande vill jag även nu understryka vikten av att den möjlighet till ett snabbare uttag av skogen, som de nu ifrågasatta bestämmelserna komma att medgiva, begagnas med försiktighet. Det är att märka, att genom antagandet av berörda lagstiftning angående husbehovsskogarna, varigenom jämväl skogar å vissa kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de nordligaste länen underkastats de för enskilda skogar i allmänhet gällande bestämmelserna, statsmakterna i princip måste anses ha tagit ställning till frågan angående vilka regler, som böra gälla för vården av de skogar, varom nu är fråga. Att sedan så skett längre bibehålla gällande mindre lämpliga skogsvårdslagstiftning för övriga i samma län belägna skogar av nu ifrågavarande slag anser jag icke ändamålsenligt. Den utredning som igångsatts rörande skogar hörande till kronohemman och kronolägenheter i landet i övrigt torde icke, med hänsyn till planläggningen av det pågående utredningsarbetet rörande skogslagstiftningsfrågor, kunna förväntas bliva färdig på ännu några år. På grund av det anförda och med hänsyn därtill att bland innehavarna av skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de norra länen en allmän önskan synes föreligga att lagstiftningsfrågan för dessa skogar snarast löses anser jag, att vidare uppskov härmed icke bör äga rum och förordar därför, att förslag i ämnet föreläggas innevarande års riksdag.

Vad angår formen för lagstiftningen för skogarna å kronohemman och krononybyggen i de sex norra länen, i fråga om vilka 1915 års förordning gäller, torde dessa skogar lämpligen böra införas under skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag alltefter deras belägenhet i trakter där den ena eller andra lagen gäller. Lagstiftningen torde sålunda böra innebära ett upphävande av 1915 års förordning i vad densamma alltjämt äger tillämplighet, samt de i 2 § 1 mom. 1) skogsvårdslagen och 2 § 1 mom. 2) 1932 års lappmarkslag upptagna stadgandena, varigenom skogar å kronohemman och krononybyg-

gen under stadgad åborätt, lydande under sagda förordning, skola vara undantagna från nämnda lagars tillämpning. I samband härmed torde vissa ändringar av redaktionell natur böra vidtagas i 2 § av 1932 års lappmarkslag samt i 2 § 1 mom. 1) skogsvårdslagen. I anledning av ändringarna i nämnda lagar torde emellertid tillika uttrycklig bestämmelse böra meddelas, att 1894 års skogsordning upphäves, såvitt densamma avser skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i sex norra länen. Härigenom avses icke att göra någon ändring i åbons rätt ifråga om skogen. Särskilt stadgande härom torde emellertid numera icke vara erforderligt.

I sammanhang med införandet under skogsvårdslagen av nu ifrågavarande skogar torde i likhet med vad som skedde vid införandet under 1932 års lappmarkslag av husbehovsskogar till hemman eller nybyggen av nu förevarande natur i skogsvårdslagen böra införas en föreskrift att i avseende å rättigheter och skyldigheter, som enligt skogsvårdslagen äro förenade med äganderätt till fast egendom, åbo å kronohemman eller kronony bygge under stadgad åborätt skall vara likställd med ägare. Stadgandet torde lämpligen kunna upptagas efter 2 § såsom en särskild paragraf, betecknad 2 a §. Upptagandet av detta stadgande i skogsvårdslagen torde icke behöva föranleda någon ändring i kapitelrubriken.

De nu förordade förändringarna torde böra träda i kraft den 1 januari 1940.

Vid införandet under skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag av nu ifrågavarande skogar torde följande övergångsbestämmelser böra upptagas.

1) Av allmänna regler torde följa, att i fråga om avverkningar, som verkställts å berörda skogar före den nya lagens trädande i kraft, de nuvarande bestämmelserna böra gälla. Denna grundsats innebär å ena sidan, att någon skyldighet att vidtaga åtgärder till återväxtens betryggande efter sådan avverkning icke förefinnes. Å andra sidan följer därav, att, om överträdelse av sistnämnda bestämmelser vid avverkningen ägt rum, överträdelsen skall straffas enligt samma bestämmelser även efter nya lagens ikraftträdande.

2) Äro utsyning och stämpling, som verkställts enligt 1915 års förordning gällande vid nya lagens ikraftträdande, torde utsyningens och stämplingens giltighet ej genom nya lagen böra rubbas. Detsamma torde ock böra gälla i fråga om tillstånd till avverkning för skogsmarks uppodling samt föreskrifter om överhållande av fröträd eller utövande av kontroll över avverkning, som lämnats enligt 1915 års förordning.

Överträdas eller eftersätts föreskrifter, som meddelats enligt 1915 års förordning, bör denna tillämpas.

Jämlikt 19 § skogsvårdslagen jämförd med 7 § 2 mom. samma lag samt enligt 9 § 3 mom. lappmarkslagen må giltighetstiden för avverkningstillstånd, som enligt nämnda lagar meddelas, bestämmas till högst fem år. I anslutning härtill torde böra föreskrivas, att avverkning på grund av utsyning, som verkställts enligt 1915 års förordning och gäller vid nya lagens ikraftträdande, ej må utföras senare än fem år efter utsyningen.

3) Därest skada, som omförmäles i 10 § skogsvårdslagen eller 16 § lappmarkslagen, uppkommit å nu ifrågavarande skog före nya lagens ikraftträdande, torde enligt allmänna regler vad i skogsvårdslagen eller lappmarkslagen stadgas om skyldighet att efter skadan vidtaga åtgärder för återväxtens betryggande ej böra vinna tillämpning.

4) En del av de bestämmelser i 1915 års förordning, som enligt vad förut nämnts böra förlänas fortsatt giltighet efter nya lagens ikraftträdande, förutsätta vidtagande av vissa åtgärder av skogsstatstjänsteman eller annan befattningshavare vid skogsstaten. Därjämte förutsattes i förordningen, att vid utförande av odlingsföretag, vartill tillstånd enligt lagen meddelats, vissa åtgärder skola utföras av skogsstatstjänsteman eller genom dennes försorg. Nu angivna åtgärder torde, sedan den nya lagen trätt i kraft och uppsikten över de skogar varom nu är fråga övertagits av vederbörande skogsvårdsstyrelser, lämpligen böra ankomma å dem. Vad angår beslagtagande av virke, som kan dömas förbrutet, synes dock befogenhet att vidtaga sådan åtgärd böra tillkomma jämväl hos skogsvårdsstyrelserna anställda befattningshavare med skoglig utbildning.

Enligt 5 § i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift skall sådan avgift icke erläggas för virke, som avverkats å kronohemman och krononybyggen, beträffande vilka 1915 års förordning äger tillämpning. Denna bestämmelse torde böra upphävas i samband med att ifrågavarande skogar införas under respektive skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag och ställas under vederbörande skogsvårdsstyrelses tillsyn.

Att ett genomförande av den nu förordade lagstiftningen kommer att medföra behov av ökade anslag till skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län torde vara uppenbart. Med hänsyn till att den nya lagstiftningen icke är avsedd att träda i kraft förrän den 1 januari 1940, och då det i riksstaten upptagna anslaget till skogsvårdens befrämjande avser medelsåtgången under det kalenderår, vars senare hälft ingår i det budgetår, för vilket medel anvisas, inträder behovet av ökade anslag först budgetåret 1940/41. Till följd härav läser anslagsfrågan icke nu böra upptagas till avgörande. De av skogsvårdsstyrelserna verkställda beräkningarna torde emellertid kunna godtagas såsom ägnade att giva en i huvudsak riktig föreställning angående de ökade anslag till skogsvårdsstyrelserna, som bliva av behovet påkallade. Möjligen torde någon jämkning nedåt av de ifrågasatta beloppen befinnas genomförbar. Någon indragning av personal vid domänverket synes icke kunna ske i samband med den ändrade lagstiftningen rörande ifrågavarande skogar. För närvarande anvisas å riksstaten årligen medel såsom ersättning till statens domäners fond för utgifter för tillsyn å kronohemmans skogar. I 1939 års statsverksproposition har under punkt 180 i nionde huvudtiteln för ändamålet äskats 18,400 kronor. Efter den nu föreslagna lagstiftningens genomförande torde anslaget för berörda ändamål kunna väsentligt nedsättas.»

Lagrådet har lämnat lagförslagen utan erinran.

Utskottet.

Den föreslagna lagstiftningen avser införande av ändrade bestämmelser rörande skogsvården för de skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt i de sex norra länen, i fråga om vilka nu tillämpas 1915 års förordning angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden. Detta utgör en fortsättning på det arbete, som under senare år bedrivits i syfte att sammanföra bestämmelserna rörande vården av landets skogar under de mera allmänt gällande skogslagarna. Såsom departementschefen anfört torde det vara mest ändamålsenligt, att de regler, som i allmänhet gälla beträffande skogsvården och skogshushållningen för enskilda skogar i de landsdelar, varest nyssnämnda skogar äro belägna, vinna tillämpning även på dem. Någon ändring i åbons rätt i fråga om skogen avses icke. Utskottet finner sålunda det föreliggande förslaget att införa ifrågavarande skogar under skogsvårdslagen och 1932 års lappmarkslag alltefter deras belägenhet i trakter, där den ena eller den andra lagen gäller, vara välbetänkt.

Under åberopande av det anförda och då de särskilda bestämmelserna i författningsförslagen icke heller föranleda någon utskottets erinran, hemställer utskottet,

att riksdagen må bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 21 mars 1939.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Granath, Alfred Andersson, Mannerskantz, Lindbärg, Anderberg, Bror Nilsson* och *Gottfrid Karlsson* samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Björnlunda, *Uddenberg, Hedlund* i Häste, *Gustafson* i Vimmerby, *Andersson* i Löbbo, *Eriesson* i Sörsjön, *Hilding* och *Persson* i Grytterud.